

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 11, 2018

Nummer 11, 2018

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:439](#) 27-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:442](#) 27-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:444](#) 27-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:435](#) 27-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:455](#) 27-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:445](#) 27-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:434](#) 27-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:437](#) 27-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:441](#) 27-03-2018

RECHTSPRAAK

Falende klacht Openbaar Ministerie over de causaliteitsvraag van het ten laste gelegde dood door schuld, waarvoor het hof heeft vrijgesproken.

Het middel komt op tegen de door het hof gegeven vrijspraak.

Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. In cassatie kan niet worden onderzocht of de feitenrechter die de verdachte op grond van zijn feitelijke waardering van het bewijsmateriaal heeft vrijgesproken terecht tot dat oordeel is gekomen. De selectie en waardering van het beschikbare materiaal is, binnen de door de wet getrokken grenzen, voorbehouden aan de rechter die over de feiten oordeelt. De op grond van deze selectie en waardering gegeven beslissing dat vrijspraak moet volgen, welke beslissing – behoudens bijzondere gevallen – geen motivering behoeft, kan in cassatie niet met vrucht worden bestreden. Een nadere motivering van de vrijspraak maakt de gegeven beslissing niet onbegrijpelijk doordat het beschikbare bewijsmateriaal – al dan niet op grond van een andere uitleg van gegevens van feitelijke aard – een andere (bewijs)beslissing toelaat (vgl. HR 4 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5061, NJ 2004/480).

Het hof heeft de vraag of causaal verband bestaat tussen de ten laste gelegde gedragingen en de letale koolmonoxidevergiftigingen die [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] hebben opgelopen, ontkennend beantwoord aan de hand van de maatstaf of die koolmonoxidevergiftigingen redelijkerwijs als gevolg van die gedragingen aan de verdachte en zijn medeverdachte kunnen worden toegerekend. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is – mede in aanmerking genomen hetgeen onder 2.4 is vooropgesteld en hetgeen het hof heeft vastgesteld omtrent een wijziging van de bevestiging van de afvoer, die zich moet hebben voltrokken tussen het tijdstip waarop de ketel door de verdachte en zijn medeverdachte is geïnstalleerd en het tijdstip waarop de koolmonoxide vrijkwam – niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:441

Zaaknummer: 16/06026

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: P.H.L.M. Souren

Wetsartikelen: 307 Sr en 309 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht omtrent het bewezenverklaarde kraken, in het bijzonder ten aanzien van het bestanddeel ‘in een gebouw’ als bedoeld in artikel 138a Sr.

Het middel richt zich tegen het oordeel van het hof dat de verdachte zich bevond in een gebouw als bedoeld in artikel 138a lid 1 Sr.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 138a lid 1 Sr. Daarom moet de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende term ‘gebouw’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in die bepaling.

Onder ‘gebouw’ als bedoeld in artikel 138a lid 1 Sr moet worden verstaan een bouwwerk dat – in tegenstelling tot een ‘woning’ in de zin van dit artikel – niet is bestemd tot bewoning (vgl. met betrekking tot artikel 429sexies (oud) Sr HR 5 januari 2001, NJ 2002/167).

Het hof heeft vastgesteld dat ‘het Pand’ aan de [a-straat 1] te Den Haag bestaat uit twee loodsen en een buitenruimte en dat de verdachte is aangehouden in een caravan die gelegen was op het terrein van ‘het Pand’. Vervolgens heeft het hof overwogen dat ieder onderdeel van ‘het Pand’ en derhalve ook de genoemde caravan moeten worden beschouwd als (een deel van) een ‘gebouw’ in de zin van artikel 138a lid 1 Sr. Hierin ligt als het oordeel van het hof besloten dat de enkele omstandigheid dat de caravan was gelegen in de buitenruimte met zich brengt dat die caravan heeft te gelden als een deel van een ‘gebouw’ als bedoeld in artikel 138a lid 1 Sr. Dit oordeel getuigt – mede gelet op de in de conclusie van de advocaat-generaal onder 6.3 geciteerde wetsgeschiedenis – van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:445

Zaaknummer: 16/05292

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: C.J.M. van den Brûle

Wetsartikelen: 138a Sr

RECHTSPRAAK

Falende klacht over de verwerping door het hof van een tot bewijsuitsluiting strekkend verweer, inhoudende dat er geen gehoor is gegeven aan het verzoek van de verdachte om rechtsbijstand van zijn voorkeursadvocaat.

Het middel komt op tegen de verwerping van een tot bewijsuitsluiting strekkend verweer, inhoudende dat ‘er geen gehoor is gegeven aan het verzoek van de verdachte om rechtsbijstand van zijn voorkeursadvocaat’.

In de onder 2.2 weergegeven overwegingen van het hof ligt als diens oordeel besloten dat het in het middel bedoelde verweer inhield dat sprake is van een vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv en dat zulks tot bewijsuitsluiting dient te leiden. Reeds omdat uit niets blijkt dat bij de behandeling van de zaak door het hof door of namens de verdachte iets is aangevoerd over het belang van het geschonden voorschrift, de ernst van het verzuim en het daardoor veroorzaakte nadeel, heeft het hof het verweer zonder blijk te geven van een onjuiste rechtsopvatting en niet onbegrijpelijk verworpen

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:437

Zaaknummer: 16/04407

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: E. Tamas

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht over de rechtsgeldigheid van betekening van de inleidende dagvaarding.

Het middel klaagt onder meer over het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel van het hof dat de betekening van de inleidende dagvaarding rechtsgeldig heeft plaatsgevonden.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.3 tot en met 3.5 is het middel in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak alsmede het vonnis van 4 maart 2014 van de politierechter in de Rechtbank Midden-Nederland en verklaart de inleidende dagvaarding nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:434

Zaaknummer: 16/02705

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: N. van der Laan

Wetsartikelen: 588a Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht Openbaar Ministerie over de causaliteitsvraag van het ten laste gelegde dood door schuld, waarvoor het hof heeft vrijgesproken.

Het middel komt op tegen de door het hof gegeven vrijspraak.

Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. In cassatie kan niet worden onderzocht of de feitenrechter die de verdachte op grond van zijn feitelijke waardering van het bewijsmateriaal heeft vrijgesproken, terecht tot dat oordeel is gekomen. De selectie en waardering van het beschikbare materiaal is, binnen de door de wet getrokken grenzen, voorbehouden aan de rechter die over de feiten oordeelt. De op grond van deze selectie en waardering gegeven beslissing dat vrijspraak moet volgen, welke beslissing – behoudens bijzondere gevallen – geen motivering behoeft, kan in cassatie niet met vrucht worden bestreden. Een nadere motivering van de vrijspraak maakt de gegeven beslissing niet onbegrijpelijk doordat het beschikbare bewijsmateriaal – al dan niet op grond van een andere uitleg van gegevens van feitelijke aard – een andere (bewijs)beslissing toelaat (vgl. HR 4 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5061, NJ 2004/480).

Het hof heeft de vraag of causaal verband bestaat tussen de ten laste gelegde gedragingen en de letale koolmonoxidevergiftigingen die [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] hebben opgelopen, ontkennend beantwoord aan de hand van de maatstaf of die koolmonoxidevergiftigingen redelijkerwijs als gevolg van die gedragingen aan de verdachte en zijn medeverdachte kunnen worden toegerekend. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is – mede in aanmerking genomen hetgeen onder 2.4 is vooropgesteld en hetgeen het hof heeft vastgesteld omtrent een wijziging van de bevestiging van de afvoer, die zich moet hebben voltrokken tussen het tijdstip waarop de ketel door de verdachte en zijn medeverdachte is geïnstalleerd en het tijdstip waarop de koolmonoxide vrijkwam – niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:435

Zaaknummer: 16/06025

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: C.N.M. Dekker

Wetsartikelen: 309 Sr en 307 Sr

RECHTSPRAAK

Falende klachten omtrent het bewezenverklaarde kraken, in het bijzonder ten aanzien van de bestanddelen ‘in een gebouw’ en ‘het gebruik door de rechthebbende is beëindigd’ als bedoeld in artikel 138a Sr.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat de verdachte ‘in een gebouw’ heeft vertoefd. Daartoe is aangevoerd dat de verdachte zich niet in, maar op het gebouw bevond.

Artikel 138a Sr strekt naar zijn bewoordingen tot het beschermen van de rechthebbende op een woning of gebouw, waarvan het gebruik door de rechthebbende is beëindigd, tegen het door anderen wederrechtelijk binnendringen of wederrechtelijk aldaar vertoeven, en daarmee mede tot bescherming van het eigendomsrecht tegen eigenrichting.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte heeft vertoefd in een zogenoemd kraaiennest dat zich bevond op en was verbonden met het dak van een van de te ontruimen loodsen die deel uitmaakten van ‘het Pand’. Het oordeel van het hof dat de verdachte aldus heeft vertoefd ‘in een gebouw’, geeft – mede gelet op voornoemde strekking van de strafbaarstelling van artikel 138a Sr – niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat ‘het gebruik door de rechthebbende is beëindigd’.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 138a lid 1 Sr. Daarom moet de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende uitdrukking ‘waarvan het gebruik door de rechthebbende is beëindigd’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in die bepaling.

Het hof heeft vastgesteld dat de gemeente Den Haag eigenaar was van het gebouw aan de [a-straat 1] te Den Haag, dat zij het gebouw in bruikleen had gegeven aan ‘De Vloek’ en dat zij die bruikleenovereenkomst per 1 april 2015 heeft opgezegd waardoor het rechtmatig gebruik door

‘De Vloek’ is beëindigd.

Het middel berust op de opvatting dat van het beëindigen van het gebruik door de rechthebbende, als bedoeld in artikel 138a lid 1 Sr, eerst sprake is indien dat gebruik feitelijk tot een einde is gekomen en dat derhalve van zo een beëindigen geen sprake kan zijn in geval van voortgezet feitelijk gebruik na opzegging door de rechthebbende van een met betrekking tot dat gebouw aangegane gebruiksovereenkomst. Die opvatting vindt evenwel geen steun in het recht. Het middel faalt derhalve.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:444

Zaaknummer: 16/05312

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: C.J.M. van den Brûle

Wetsartikelen: 138a Sr

RECHTSPRAAK

Falende klachten omtrent het bewezenverklaarde kraken, in het bijzonder ten aanzien van de bestanddelen ‘wederrechtelijk vertoeven’ en ‘het gebruik door de rechthebbende is beëindigd’ als bedoeld in artikel 138a Sr.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat ‘het gebruik door de rechthebbende is beëindigd’.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 138a lid 1 Sr. Daarom moet de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende uitdrukking ‘waarvan het gebruik door de rechthebbende is beëindigd’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in die bepaling.

Het hof heeft vastgesteld dat de gemeente Den Haag eigenaar was van het gebouw aan de [a-straat 1] te Den Haag, dat zij het gebouw in bruikleen had gegeven aan ‘De Vloek’ en dat zij die bruikleenovereenkomst per 1 april 2015 heeft opgezegd waardoor het rechtmatig gebruik door ‘De Vloek’ is beëindigd.

Het middel berust op de opvatting dat van het beëindigen van het gebruik door de rechthebbende, als bedoeld in artikel 138a lid 1 Sr, eerst sprake is indien dat gebruik feitelijk tot een einde is gekomen en dat derhalve van zo een beëindigen geen sprake kan zijn in geval van voortgezet feitelijk gebruik na opzegging door de rechthebbende van een met betrekking tot dat gebouw aangegane gebruiksovereenkomst. Die opvatting vindt evenwel geen steun in het recht. Het middel faalt derhalve.

De middelen richten zich tegen de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat de verdachte in het gebouw aan de [a-straat 1] te Den Haag ‘wederrechtelijk heeft vertoefd’.

De middelen berusten in de kern op de opvatting dat van ‘wederrechtelijk vertoeven’ als bedoeld in artikel 138a lid 1 Sr eerst sprake kan zijn in geval van ‘wederrechtelijke ingebruikname na de beëindiging van het gebruik door de rechthebbende’ en dat aldus ‘de feitelijke voortzetting van in aanvang rechtmatig gebruik’ van de woning of het gebouw aan

een bewezenverklaring van dit bestanddeel in de weg staat. Die opvatting is onjuist zodat de middelen falen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:442

Zaaknummer: 16/05264

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: M.A.R. Schuckink Kool

Wetsartikelen: 138a Sr

RECHTSPRAAK

Falende klachten omtrent het bewezenverklaarde kraken, in het bijzonder ten aanzien van de bestanddelen ‘in een gebouw’ en ‘het gebruik door de rechthebbende is beëindigd’ als bedoeld in artikel 138a Sr.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat de verdachte ‘in een gebouw’ heeft vertoefd. Daartoe is aangevoerd dat de verdachte zich niet in het gebouw, maar (in het kraaiennest) op het gebouw bevond.

Artikel 138a Sr strekt naar zijn bewoordingen tot het beschermen van de rechthebbende op een woning of gebouw, waarvan het gebruik door de rechthebbende is beëindigd, tegen het door anderen wederrechtelijk binnendringen of wederrechtelijk aldaar vertoeven, en daarmee mede tot bescherming van het eigendomsrecht tegen eigenrichting.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte heeft vertoefd in een zogenoemd kraaiennest dat zich bevond op en was verbonden met het dak van een van de te ontruimen loodsen die deel uitmaakten van ‘het Pand’. Het oordeel van het hof dat de verdachte aldus heeft vertoefd ‘in een gebouw’, geeft – mede gelet op voornoemde strekking van de strafbaarstelling van artikel 138a Sr – niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

Het middel klaagt over de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat ‘het gebruik door de rechthebbende is beëindigd’.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 138a lid 1 Sr. Daarom moet de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende uitdrukking ‘waarvan het gebruik door de rechthebbende is beëindigd’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in die bepaling.

Het hof heeft vastgesteld dat de gemeente Den Haag eigenaar was van het gebouw aan de [a-straat 1] te Den Haag, dat zij het gebouw in bruikleen had gegeven aan ‘De Vloek’ en dat zij die bruikleenovereenkomst per 1 april 2015 heeft opgezegd waardoor het rechtmatig gebruik door

‘De Vloek’ is beëindigd.

Het middel berust op de opvatting dat van het beëindigen van het gebruik door de rechthebbende, als bedoeld in artikel 138a lid 1 Sr, eerst sprake is indien dat gebruik feitelijk tot een einde is gekomen en dat derhalve van zo een beëindigen geen sprake kan zijn in geval van voortgezet feitelijk gebruik na opzegging door de rechthebbende van een met betrekking tot dat gebouw aangegane gebruiksovereenkomst. Die opvatting vindt evenwel geen steun in het recht. Het middel faalt derhalve.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:439

Zaaknummer: 16/05232

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 138a Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof het bepaalde in artikel 62b RO miskend door zich na verwijzing van de zaak door het Gerechtshof Den Haag niet gebonden te achten aan de reeds door dat verwijzende hof genomen beslissingen?

Het middel klaagt over 's hofs afwijzing van de door de verdediging gedane verzoeken tot het horen van getuigen en tot het verrichten van nader onderzoek op de grond dat het hof het bepaalde in artikel 62b Wet op de rechterlijke organisatie (hierna: RO) heeft miskend door zich na verwijzing van de zaak door het Gerechtshof Den Haag niet gebonden te achten aan de reeds door dat verwijzende hof genomen beslissingen.

Artikel 46b en 62b RO maken verwijzing ter verdere behandeling van een zaak naar een andere rechtbank of een ander gerechtshof mogelijk indien dat door de verwijzende rechtbank of het verwijzende hof gewenst wordt geoordeeld gelet op betrokkenheid van het gerecht bij die zaak. Blijkens de onder 2.3.2 en 2.3.3 weergegeven wetsgeschiedenis strekt de verwijzingsbevoegdheid mede ertoe te waarborgen dat de behandeling van een zaak plaatsvindt door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht. Gelet hierop dienen artikel 46b en 62b RO, wat betreft de behandeling van strafzaken, aldus te worden uitgelegd dat na de verwijzing van de zaak ter verdere behandeling het onderzoek ter terechtzitting opnieuw wordt aangevangen en dat het gerecht na verwijzing niet is gebonden aan enige beslissing van het verwijzende gerecht. De uitdrukking ter 'verdere' behandeling in artikel 46b en 62b RO maakt duidelijk dat verwijzing ook mogelijk is na aanvang van het onderzoek ter terechtzitting.

Het middel berust op de opvatting dat het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden was gebonden aan de, voor de verwijzing naar dat hof, door het Gerechtshof Den Haag gewezen beslissingen, als vermeld onder 2.2 (iii). Die opvatting vindt, in aanmerking genomen hetgeen onder 2.4 is vooropgesteld, geen steun in het recht. Het middel faalt derhalve.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:455

Zaaknummer: 16/05510

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: T.J. Stapel

Wetsartikelen: 62 RO